

Cap.6 – Zidirea Casei Domnului

Capitolul 6 se împarte în trei tablouri:

- i) 6:1-10 Descrierea ridicării clădirii (la roșu – structura clădirii)
- ii) 6:11-13 Mesajul Domnului către Solomon
- iii) 6:14-34 Descrierea ornamentării clădirii (finisajele)

Să ne familiarizăm cu conținutul tablourilor:

- i) 6:1-10 Descrierea ridicării clădirii (la roșu – structura clădirii)

- **Anul începerii zidirii Casei:** al 480-lea an după ieșirea lui Israel din Egipt, și al 4-lea an al domniei lui Solomon (luna a doua – Ziv)
- **Dimensiunile Casei:**
 - Lungimea = 60 de coți = 28,8 m
 - Lățimea = 20 de coți = 9,6 m
 - Înălțimea = 30 de coți = 14,4 m
- **Pridvorul** dinaintea Casei:
 - Lungime = 20 coți = 9,6 m – în lățimea casei
 - Lățime = 10 coți = 4,8 m – în fața casei
- **Ferestrele:** largi înăuntru și strâmte afară
- **Odăile care înconjurau pereții Casei:**
 - Înconjurau toți pereții Casei
 - Erau așezați pe trei etaje:
 - Etajul 1 (parter) – lat de 5 coți = 2,4 m
 - Etajul 2 – lat de 6 coți = 2,88 m
 - Etajul 3 – lat de 7 coți = 3,36 m

- CĂCI – pe partea de afară s-au făcut arcade pentru ca grinzile să nu fie prinse de zidurile casei

- **Pietrele folosite:**

- Erau cioplite dinainte
- Pe șantier nu s-a auzit nici ciocan, nici secure, nici unealtă

- **Intrările în odăile din jurul Casei:**

- La etajul 1 (parter) erau în partea dreaptă a casei
- La etajul 2 – pe o scară cotită
- La etajul 3 – o scară cotită de la etajul 2

- **Finisaje:**

- Casa acoperită cu scânduri și grinzi de cedru

- **Etajele:**

- Înalte fiecare de 5 coți = 2,4 m
- Legate de Casă prin lemne de cedru

ii) 6:11-13 Mesajul Domnului către Solomon

- Tu zidești Casa aceasta! Dar doar dacă vei păzi poruncile Îmi voi împlini promisiunile Mele față de David și voi locui în mijlocul lui Israel!

iii) 6:14-34 Descrierea ornamentării clădirii (finisajele)

- Îmbrăcarea pereților dinlăuntru:
 - Cu lemn de cedru
- Îmbrăcarea pardoselii
 - Cu lemn de chiparos
- Ornamentarea Locului Preasfânt:
 - Delimitarea: ultimii 20 de coți din fundul Casei
 - Cu scânduri de cedru, nu se vedea nici o piatră

1 Împărați 6

- Lemnul de cedru: săpături de colocinți și flori deschise
- În mijlocul Casei
- Scopul pregătirii Locului Preasfânt: ca să așeze acolo chivotul legământului Domnului

- Dimensiuni: lungime = lățime = înălțime = 20 de coți = 9,6 m

- Utilizarea aurului:
 - Locul Preasfânt căptușit cu aur curat
 - Înaintea Locului Preasfânt – un altar de lemn de cedru acoperit cu aur
 - Partea dinlăuntru a casei – căptușită cu aur
 - Perdeaua dinlăuntru – prinsă în lănțișoare de aur
 - A căptușit toată casa cu aur, casa întreagă și a acoperit cu aur tot altarul dinaintea Locului Preasfânt

- Cei 2 Heruvimii:
 - În Locul Preasfânt
 - Din lemn de măslin sălbatic
 - Înalți de 10 coți = 4,8 m
 - Ariripile heruvimilor = 2 fiecare de 5 coți, în total = 10 coți = 4,8 m
 - Măsura și chipul celor 2 heruvimi = la fel
 - Așezați în mijlocul Casei
 - Aripile: cele laterale atingeau zidurile, iar cele din mijloc se întâlneau în mijlocul casei
 - Acoperiți cu aur

Autorul menționează că Templul a fost zidit după 480 de ani după ieșirea lui Israel din Egipt. Zidirea Templului reprezintă un apogeu al lucrării lui Dumnezeu în istoria lui Israel, și în istoria omenirii. Adam și Eva au fost alungați de la Fața Domnului, și împreună cu ei, toți urmașii lor care s-au născut după chipul și asemănarea lor. Între Domnul și oameni s-a așezat o mare depărtare. Domnul inițiază procesul răscumpărării, și al reapropierii dintre El și făpturile Sale. Îl alege pe Avraam și I Se descoperă acestuia. Din Avraam avea să iasă un popor menit să-i poarte Numele peste popoare și apoi Sămânța promisă. Dumnezeu Îl trimite pe Moise și răscumpără pe Israel din Egipt. Îl aduce la muntele Domnului. Domnul Se coboară pe munte și deci se apropie ca niciodată de făpturile mâinilor Sale. Ba mai mult, Domnul le dăruiește Cortul Întâlnirii, în care El coboară chiar în mijlocul poporului! Apoi, le dăruiește cartea Levitic, prin care îi învață pe evrei cum să se apropie de Dumnezeu cel Sfânt care locuia în mijlocul lor în Cortul Întâlnirii. Cortul, anticiparea Templului, este locul răscumpărat și sfințit de Domnul pe pământ, în care Dumnezeu cel Sfânt poate locui, în care se poate întâlni cu omul păcătos, în care cei doi pot avea părtășie, în care omul Îl poate cunoaște pe Domnul și se poate apropia de El. Cortul este locul în care Dumnezeu Își descoperă slava și își oferă bunătatea și iertarea Sa. Este un loc al sfințeniei în care omul învață cum să trăiască în prezența unui Dumnezeu Sfânt. Cortul este un element fundamental în relația dintre Israel și Yahwe. Dar Cortul este ceva temporar. Domnul avea să locuiască într-un Cort modest doar pentru a călători prin pustie alături de poporul Său și până Israel avea să intre în țara promisă. Acolo, Domnul avea de gând să își aleagă un loc fix, stabil, unde să își așeze pentru totdeauna Numele Lui. Acolo Domnul dorea să locuiască într-un Templu mareț la care să poată veni orice om de pe fața pământului și să cunoască că acolo Domnul Și-a așezat Numele. Deci, răscumpărarea este realizată în vederea zidirii Templului. Iată ce cântă Moise și Israel imediat după trecerea Mării Roșii:

- „Până va trece poporul Tău, Doamne! Până va trece poporul pe care Ți l-ai răscumpărat. Tu îi vei duce și-i vei așeza pe muntele moștenirii Tale, în locul pe care Ți l-ai pregătit *ca Locaș*, Doamne, *la Templul* pe care mâinile Tale l-au întemeiat, Doamne!” (Exod 15:16b-17)

Iar Moise spune noii generații înainte de a trece Iordanul pentru a cuceri țara promisă:

- „Dar veți trece Iordanul, și veți locui în țara pe care v-o va da în stăpânire Domnul, Dumnezeul vostru. El vă va da odihnă, după ce vă va izbăvi de toți vrăjmașii voștri care vă înconjoară și veți locui fără frică. ATUNCI va fi un loc, pe care-l va alege Domnul, Dumnezeul vostru ca să facă să locuiască Numele Lui acolo. Acolo să aduceți tot ce vă poruncesc, arderile voastre de tot, jertfele...” (Deut.12:10-11b)

De fapt, întreg cap.12 anunță înainte de cucerirea țării planul lui Dumnezeu de a-și zidi un Templu. Deci etapele planului lui Dumnezeu cu Israel au fost:

- Dumnezeu alege pe Avraam.

1 Împărați 6

- Din Avraam face un mare popor.
- Poporul suferă într-o țară străină.
- Poporul este răscumpărat printr-un izbăvitor.
- Domnul dă poporului Legea.
- Domnul dă poporului Cortul.
- Domnul locuiește în Cort, în mijlocul poporului Său.
- Domnul le dă în stăpânire țara.
- Domnul le dă odihnă față de toți de vrăjmașii dimprejur.
- Domnul înalță pe Israel printre popoare pentru a fi un martor al Său.
- Domnul le dăruiește un Templu mareț în care să-și așeze pentru totdeauna Numele Său și care să fie o mărturie pentru toate Neamurile.

Observăm că ridicarea Templului reprezintă un punct culminant al planului lui Dumnezeu. Răscumpărarea, drumul prin pustie, cucerirea țării, toate acestea sunt **în vederea ridicării Templului**. Iar Templul are în vedere relația dintre Israel și Yahwe, precum și mărturia lui Israel pentru Neamuri. Scopul planului lui Dumnezeu este deci relația dintre Sine și poporul Lui și mântuirea Neamurilor prin poporul Său. Templul ocupă un rol esențial și indispensabil în această ecuație. Deci în 1 Împ.6 ne aflăm într-un apogeu al istoriei lui Israel! Este trist că la acest apogeu s-a ajuns așa de târziu. Au trecut 480 ani de la ieșirea din Egipt pentru a se putea realiza scopul ieșirii de acolo! Nu ar fi trebuit să treacă mai mult de 40 de ani! Iată deci o întârziere de 440 de ani! Și această întârziere cauzată de neascultarea poporului. Domnul a făcut un prim pas prin Moise. Dar neascultarea primei generații a însemnat o primă întârziere de 38 de ani în pustie. Apoi, Domnul a mai făcut un pas prin Iosua. Țara a fost cucerită. Dar neascultarea poporului a făcut să se piardă stăpânirea asupra țării. Domnul a mai realizat reveniri prin judecători, dar în ciuda acestor reveniri temporare, Israel se afunda tot mai mult în păcat ajungând robi în propria țară. Prin Samuel, Domnul începe un nou proces de revitalizare spirituală. Împăratul este o nouă mutare a Domnului și noua piesă pusă în joc. Împăratul avea să finalizeze ce începuse Iosua. Primul împărat însă cade în păcat și nu progresează. David este cel prin care țara se recucerește și se reia cu adevărat în stăpânire! Dar și David cade și procesul se complică. Slavă Domnului că David se pocăiește și astfel nu se risipesc toate victoriile sale și istoria poate continua spre bine. Solomon este așezat împărat și prin el se împlinește apogeul mult așteptat: zidirea Templului! El trăiește în ascultare în prima parte a vieții și Templul este zidit. Greul însă, a fost dus de tatăl său, David. Este fascinant de văzut în acest plan mareț, rolul

fiecărui om al credinței. Fiecare a avut un rol în vederea realizării apogeului. Menționăm însă cele două personaje cheie: Moise și David. Ei au marcat începutul și sfârșitul acestei istorii zbuciumate. Și au avut un rol decisiv. Începutul și sfârșitul par a fi mereu etapele cele mai dificile. Acolo războiul se întetește și este crâncen. E nevoie de un om al credinței ca Moise pentru ca istoria să fie urnită din loc și e nevoie de un om cu inima lui David ca istoria să fie adunată în matca ei. Epoca de pace a lui Solomon prefigurează împărăția de slavă adusă de a doua venire a lui Mesia. Deci într-un fel, istoria lui Israel de la ieșirea din Egipt până la Solomon ar putea corespunde cu istoria Bisericii de la învierea lui Hristos (care este adevăratul Paște) și până la revenirea Sa în slavă. Promisiunea reînțoarcerii Domnului depinde de credințioșia Bisericii, la fel cum promisiunea înălțării lui Israel și a ridicării Templului depindea de credințioșia poporului evreu. Iată ce ne spune Petru în a doua sa epistolă:

- „Deci, fiindcă toate aceste lucruri au să se strice, ce fel de oameni ar trebui să fiți voi, printr-o purtare sfântă și evlavioasă, așteptând și **grăbind** venirea zilei lui Dumnezeu, în care cerurile aprinse vor pieri și trupurile cerești se vor topi de căldura focului?” (2 Petru 3:11-12).

Acest pasaj ne sugerează că Biserica poate grăbi prin credințioșia ei venirea Domnului. Deducem că Biserica și poate întârzia prin necredințioșia ei revenirea Domnului. Dar acesta nu este singurul pasaj din Noul Testament care leagă credințioșia Bisericii de momentul revenirii Domnului. În Matei 24, Mântuitorul anunță că sfârșitul va veni când Evanghelia va fi vestită până la marginile pământului. Deducem că credințioșia sau necredințioșia Bisericii în împlinirea Marii Trimiteri poate grăbi sau întârzia a doua venire a lui Mesia. Pavel, în Romani 11, vorbește de împlinirea numărului deplin al Neamurilor și întoarcerea finală a lui Israel ca elemente ce trebuie să se îplinească înainte de a doua venire. El leagă aceste momente de propria sa lucrare prin care încearcă prin slujba sa printre Neamuri să stârneasă gelozia evreilor. În Apocalipsa 8, ceea ce declanșează ultima etapă a revărsării mâniei pe pământ sunt rugăciunile sfinților. În mod asemănător, în Luca 18, Mântuitorul ne îndeamnă să ne rugăm necurmat și să nu ne lăsăm. Și El are în vedere rugăciunea specifică pentru revenirea Sa când va face dreptate copiilor Săi prigoșiți. Condiția ca Domnul să se întoarcă și să facă dreptate aleșilor Lui, este ca aceștia să strige zi și noapte către El. Mântuitorul încheie însă pasajul astfel: „Dar când va veni Fiul Omului va găsi El credință pe pământ?” Cartea Apocalipsa se încheie cu rugăciunea: „Vino, Doamne Isuse!”, și cu îndemnul ca oricine aude să zică: „VINO!” Toate aceste pasaje ne arată că momentul revenirii Domnului poate fi grăbit sau întârziat de credințioșia sau necredințioșia Bisericii. Mirele se va întoarce în măsura în care Mireasa va striga necurmat și cu foc către El: VINO! Dar oare cât a strigat acest lucru Mireasa sau cât strigă acum? Domnul se așteaptă ca să strigăm necurmat către El: VINO! Și atunci va veni. A striga necurmat înseamnă a subordona fiecare clipă a vieții de credință revenirii Domnului. Viața noastră de ascultare zilnică nu este adusă Domnului ca o jertfă de bun miros înaintea Lui, ci trebuie să fie simultan și o jertfă de rugăciune care să grăiască cu putere: „Vino, Doamne Isuse!” Creștinul trebuie să fie conștient că prin ascultarea sa participă la împlinirea Marii trimiteri și la grăbirea revenirii Domnului. El

ascultă de Domnul ca Domnul să vină mai repede. Credinciosul este conștient că revenirea Domnului este singura soluție la problemele umanității. Răul este atât de răspândit în lume și atât de adâncit în propria fire pământească încât doar înnoirea tuturor lucrurilor poate schimba cu adevărat ceva. Chiar dacă s-ar eradica sărăcia și toate bolile de pe pământ, omenirea ar rămâne o mare de rău și un ocean de suferință. Chiar dacă în viața noastră s-ar soluționa toate problemele cu care ne confruntăm, noi rămânem cu o inimă deznădăjduit de rea, care în permanență se va revolta împotriva Creatorului. Deci chiar dacă toți oamenii s-ar întoarce la Domnul, omenirea ar rămâne tot chinuită de lanțurile firii pământești. Și, în cele din urmă, cum poate o Mireasă să fie împlinită când este departe de Fața Mirelui, când nu poate avea cea contopire deplină cu Mirele și când trăiește într-o natură ostilă Acestuia și într-o lume care Îl urăște? Normalitatea vieții de credință se caracterizează printr-un suspin chinuit, printr-un dor aprins, printr-o neîmplinire profundă, printr-o frustrare deranjantă (vezi Romani 8 – suspinul creației și suspinul copiilor lui Dumnezeu). Pe pământ nu poți și nici nu trebuie să fii împlinit și fericit cu adevărat. Cine se laudă că este pe deplin împlinit (chiar în propria relație cu Domnul), nu știe că se face de răs înaintea Lui prin această laudă. Da. Există o cale, o împlinire, o degustare a cerului, o bucurie a iertării, o nădejde a vieții viitoare. Dar tabloul nu este complet. Alături de această pace și bucurie, există o goliciune, o neîmplinire, o frustrare, o zbatere, o luptă permanentă cu firea pământească, o întristare pentru propriile eșecuri și pentru falimentul umanității, un suspin, un dor arzând după Fața Mirelui. Cel rău va specula mereu prezența acestei neîmpliniri normale din noi. El se va folosi de golul din inima noastră spre a ne momi spre lumea la care am renunțat de dragul Cerului. El ne seduce cu ce este vizibil și va încerca să ne convingă că plăcerile și slava lumii vor putea umple acel gol. Și de multe ori cădem pradă minciunilor lui. Dar apoi învățăm că acest gol va fi umplut doar la revenirea Domnului. Și astfel vom striga zi și noapte pentru revenirea Lui. Aceasta este singura speranță, singura așteptare, singura țintă. În rest, toate celelalte ținte se subordonează acesteia. Și nu ne gândim doar la trecerea noastră dincolo, care rezolvă doar problema întristării noastre. Ne gândim la revenirea Sa care rezolvă și problema întristării Mirelui înaintea unei creații decăzute. Noi ne dorim odihna noastră, dar și odihna Lui! Pentru că Îl iubim cu adevărat, ne dorim să fim cu El, dar ne dorim și ca El să se odihnească în noua Creație pe care o va face. Biserica poate fi plină de planuri și proiecte pentru împlinirea Marii trimiteri și mântuirea lumii. Și este foarte bine să fie așa. Dar dacă toate acestea nu sunt subordonate scopului grăbirii revenirii Domnului, atunci suntem departe de dimensiunea la care Domnul vrea să ne trăim credința. La fel ca personajele care au pregătit și au făcut posibil momentul zidirii Templului prin Solomon, fiecare din noi își are un rol bine definit în proiectul grăbirii venirii zilei Domnului. La fiecare Biserică locală, și în fiecare generație. Și dacă Biserica primară a urnit istoria din loc, poate este slujba Bisericii de pe urmă să adune istoria în matca ei finală. Și dacă David dormea și a avut nevoie să fie trezit, poate la fel va fi și cu Biserica de pe urmă. Și dacă David a fost trezit de uneltirea lui Adonia, poate Biserica va trebui trezită prin lucrarea omului fărădelegii.

De ce Cortul a fost înlocuit cu un Templu? Ca să răspundem la această întrebare trebuie mai întâi să evidențiem diferențele dintre Templu și Cort:

1 Împărați 6

- Templul avea un loc fix ce nu putea fi schimbat, pe când Cortul era mobil.
- Templul era mult mai mare.
- Templul era o construcție măreață care eclipsa prin slava exterioară modestul Cort din pustie.

Aceste schimbări aveau o importanță pentru:

- Israel ca națiune
- Pentru preoția sa printre Neamuri
- Pentru tiparele profetice ale Vechiului Testament și revelarea de Sine a Creatorului

Pentru Israel, Templul reprezenta un semn al statornicirii prezenței lui Dumnezeu în mijlocul lor. Dumnezeu nu mai locuia într-un cort mobil, ci într-o Casă. Ideea de cort presupunea și posibilitatea deplasării, a plecării. Dar ideea de casă presupunea un loc fix, faptul că Domnul nu este un călător prin țară, ci un Locuitor al țării. Domnul nu era prin trecere, ci se așezase în țară. Templul însemna și un nou pas în revelarea de Sine a lui Yahwe către evrei. Templul oglindea mai bine decât Cortul măreția și slava Creatorului. Cortul era modest. Templul era impunător. Slava ascunsă a Cortului (accesibilă doar preoților care puteau intra în interior) acum era făcută cunoscută oricărui om care vizita Templu.

Templul avea și un rol important pentru preoția lui Israel. David sesizase că el locuiește într-o casă, iar Domnul într-un cort. David știa că privirile oamenilor se așează mai întâi asupra a ceea ce se vede. El a văzut pericolul ca atât Israel cât și vizitatorii dintre neamuri să își piaronească privirile mai degrabă asupra împăratului decât asupra Domnului. Acum însă, Domnul avea o Casă măreață care evidenția importanța Dumnezeului lui Israel în înălțarea acestuia printre Neamuri. Templul era un ajutor important în relevanța și reprezentativitatea preoției lui Israel printre Neamuri. Toate neamurile aveau Temple mărețe în care își cinsteau zeii. Oare respectul evreilor pentru Dumnezeul lor putea fi cu adevărat pus în lumină prin umilul Cort eclipsat de departe de orice templu păgân?

Templul creionează și un tipar profetic. Împărăția lui Solomon prefigurează împărăția de pace adusă de Mesia. Cartea Apocalipsa se încheie cu măreția Noului Ierusalim, a Cortului lui Dumnezeu cu oamenii lui. Biserica lui Hristos este templul eternității. Atunci, atât măreția ascunsă a lui Hristos în timpul întrupării, cât și slava ascunsă a Bisericii de pe pământ va deveni vizibilă! Cortul anticipează în primul rând întruparea Fiului lui Dumnezeu. Evanghelia după Ioan este construită pe simbolistica Cortului Întâlnirii. În cap. 1 se anunță că Logosul a cortuit printre noi oglindind slava Tatălui. Dar era o slavă ascunsă, „căci El a crescut înaintea Lui ca o odraslă slabă, căci El n-avea nici frumusețe, nici strălucire ca să ne atragă privirile, și înfățișarea Lui nu

1 Împărați 6

avea nimic care să ne placă”(vezi Isaia 53:2). Logosul întrupat este deci Cortul lui Dumnezeu și cine Îl vede pe El Îl vede pe Tatăl. Logosul este Jertfa de pe Altar (Mielul lui Dumnezeu care ridică păcatul lumii – vezi Ioan cap.1), este Apa vieții (ligheanul – vezi Ioan cap. 4 și Ioan cap.7), este Pâinea vieții (pâinile din Cort – vezi Ioan cap.6), este Lumina lumii (sfeșnicul din Cort – vezi Ioan cap.8-9), este Ușa (Cortul avea o singură intrare – vezi Ioan 10), este Mijlocitorul (Marele Preot care aduce tămâia rugăciunii pe altarul din Cort – vezi Ioan 17). Evanghelia lui Ioan ne arată că acel Cort din vechime anticipa întruparea Fiului lui Dumnezeu. Cortul era acoperit cu piei de animale. Cortul nu strălucea pe dinafară. În interior însă, era plin de aur și lucruri minunate. Slava era ascunsă de privirile evreilor. Doar preoții aveau acces în interior. La fel, slava Fiului Întrupat nu se oglindea în chip vizibil. Trupul Său supus putrezirii ascundea această slavă. Dar cei care Îi cunoșteau caracterul descopereau slava Tatălui ascunsă într-un trup de om. Cortul anticipează însă și slava ascunsă a Bisericii. Iată ce ne spune Pavel:

- „Comoara aceasta o purtăm în niște vase de lut, pentru ca această putere nemaipomenită să fie de la Dumnezeu și nu de la noi.” (2 Cor.4:7)
- „Știm în adevăr, că, dacă se desface casa pământească a cortului trupesc, avem o clădire în cer de la Dumnezeu, o casă, care nu este făcută de mână, ci este veșnică.” (2 Cor.5:1)
- „El va schimba trupul stării noastre smerite și-l va face asemenea trupului slavei Sale, prin lucrarea puterii pe care o are de a-Și supune toate lucrurile.” (Filipeni 3:21)
- „Căci voi ați murit, și viața voastră este ascunsă cu Hristos în Dumnezeu. Când Se va arăta Hristos, viața voastră, atunci vă veți arăta și voi împreună cu El în slavă.” (Col.3:3-4)

Biserica este trupul lui Hristos și urmează același traseu cu a lui Hristos. Ridicarea Templului ne anunță că va veni o vreme când slava lui Hristos și a Bisericii Sale va deveni vizibilă pentru toți! Din această pricină, Domnul a decis ca Templul să fie ridicat de Solomon (Pace) și nu de David (om al sângelui), și într-o perioadă de pace permanentă. Domnul dorea să creioneze o imagine profetică clară.

În cap.6, ne sunt prezentate mai multe detalii despre dimensiunile și arhitectura Casei Domnului. Aceasta trebuia să îl reprezinte pe Dumnezeu. În același timp avea și o funcție profetică. În lumina acestor două elemente vom încerca să interpretăm rolul diferitelor componente ale Casei Domnului. Vom căuta înțelesul anumitor simboluri, asumându-ne și riscul de a specula pe alocuri.

Casa era mai mare ca locașul Cortului Întâlnirii. Cu toate acestea, nu era exagerat de mare:

1 Împărați 6

- Lungimea = 60 de coți = 28,8 m
- Lățimea = 20 de coți = 9,6 m
- Înălțimea = 30 de coți = 14,4 m

În mod cert, Domnul putea cere o construcție mult mai mare. Știm că David a primit prin revelație planurile pentru Casa Domnului. Domnul Însuși Și-a proiectat propria Casă după propriul gust. Casa era măreață, dar păstra anumite limite ale decenței și chiar modestiei. Iată, de exemplu câteva date despre Templul Dianei din Efes:

- In 560 i.Hr., Cresus, regele Lidiei, a atacat orașul Efes, l-a ocupat și a reușit să-și îplinească visul de a finanța construirea templului Dianei. Costul trebuie să fi fost foarte mare, deoarece fundațiile șirului de coloane erau neobișnuite, constituind o grea încercare. Cum acea regiune era expusă unor frecvente cutremure de pământ, templul a fost construit deasupra unei mlaștini, în ipoteza justificată că subsolul moale ar absorbi vibrațiile. Pe fundul unei gropi adânci s-au fixat, unul lângă altul, trunchiuri de stejar, arși la suprafață, fiind astfel tratați împotriva putrezirii. Apoi, s-au adus blocuri mari de piatră, care au constituit temeliele templului, **lung de 105 m și lat de 51 m**. Acoperișul său de formă triunghiulară, susținut de 127 de coloane din marmură albă, **se înalța la 18 metri**, ceea ce corespunde unei clădiri cu șase etaje, după normele actuale. Plafoanele și structura de susținere erau din lemn de cedru mirositor, ușile batante ale sanctuarului erau din lemn de chiparos, parțial aurite și acoperite cu picturi în mai multe culori.

Templul lui Solomon era măreț, dar nu neapărat foarte mare. Templul este construit într-o perioadă de mare prosperitate în Israel. Domnul nu a vrut ca această construcție să fie o povară pentru națiune. Construirea locașului s-a realizat din belșugul lui Israel și nu din sărăcia lui și a avut dimensiuni rezonabile. În cele din urmă, Templul trebuia să reflecte măreția lui Yahwe, dar nu trebuia să eclipseze sursa adevăratei măreții a Templului: prezența Celui PreaÎnalt în ea. Nu clădirea în sine, ci prezența Domnului era lucrul care conta. Domnul Își face o clădire măreață, dar dă dovadă de modestie și cumpătate. Oricum tendința lui Israel a fost să se lege de clădirea în sine și nu de Cel ce locuia în ea. Pe timpul lui Ieremia, poporul încălca Legea Domnului, dar nu se temea de profețiile judecării rostite de Ieremia pentru că se bătea cu pumnul în piept zicând: „Casa Domnului! Casa Domnului! Casa Domnului este de partea noastră.” În cele din urmă nici o clădire nu putea reflecta măreția Creatorului. Nu ar fi putut reflecta nici măcar o fărâma din aceasta. De aceea, Casa zidită are un rol pedagogic care respectă și limitele mesajului pe care o construcție îl poate transmite. Domnul este conștient și de ce poate transmite, dar și de ce nu

poate transmite o clădire cu privire la măreția Lui. Așa că își proiectează o casă măreață, însă o face - dacă putem spune - cu cumpătare și evită risipa, grandomania și excesele. Aceasta ar fi trebuit să fie o lecție pentru Solomon. El însă se lasă sedus de grandomanie, excese, lux și risipă. Vom vedea că a sa casă (ca să spunem ale sale case) concurează în măreție cu casa Domnului. David a avut inițiativă zidirii unei Case mărețe pentru Domnul, tocmai pentru ca împăratul să rămână în umbră. Casa lui David trebuia să fie pusă în umbră de Templu. Această frământare a lui David a stat la originea zidirii Templului. Solomon pare să facă opusul. El zidește o Casă măreață Domnului, dar în același timp își zidește o Casă la fel de măreață, sau poate chiar mai măreață (oicum mai mare ca dimensiuni!). David avea o casă împărătească reprezentativă pentru un împărat. Nu locuia în mizerie, nu stătea într-o cocină. Dar David era cunoscut prin modestia și cumpătarea sa. Casa era frumoasă, dar nu luxoasă, era plăcută, dar nu opulentă. David înțelese diferența între frumusețe și opulență, între măreție și grandomanie. Solomon se află însă, pe altă poziție.

Un lucru nou față de Cort este că Templul avea în jurul lui mai multe rânduri de odăi. Erau odăile unde puteau fi depozitate anumite unelte pentru Templu sau poate unde puteau locui temporar preoții ce trebuiau să facă slujba (trebuie verificat acest lucru!). Dacă acolo puteau locui temporar preoții, mesajul este fantastic. Casa Domnului este împrejmuită de odăile preoților, acestea fiind lipite de zidurile Casei. Preoții locuiesc în Casa Domnului, lângă Domnul, în prezența Sa. Domnul îi invită și îi primește în Casa Sa! Casa este înconjurată de slujitorii Domnului, de zidurile vii pe care aceștia le reprezentau. Mesajul este că Domnul nu vrea de fapt să locuiască într-o Casă de piatră, ci în mijlocul poporului Lui, care este adevăratul Locaș viu al slavei Sale. Același mesaj îl transmitea modalitatea unică prin care putea fi transportat chivotul: doar pe umerii leviților! Bucuria Domnului era să se apropie de oameni, de poporul Lui! Domnul nu găsește plăcere să coboare într-o casă de piatră zidită în pustie. Domnul dorește să locuiască în poporul Lui, și dorința a fost așa de mare încât Domnul nu a avut răbdare să aștepte până când poporul avea să Îi zidească o Casă măreață în țara minunată a Canaanului (oricum Domnul știa că avea mult de așteptat!), ci alege să locuiască într-un Cort modest și să meargă alături de poporul Său prin pustie. Deci, nu locașul în sine, ci bucuria de a fi în mijlocul poporului Său era adevărata miză pusă în joc. Dar oare de ce așa multă bucurie din partea Creatorului să locuiască în mijlocul poporului Său? Imaginea cu odăile preoților făcând efectiv parte din Casa Domnului ne sugerează o unire a locuinței omului cu locuința Domnului și ne aduce aminte de minunatele vorbe ale Mântuitorului:

- „Să nu vi se tulbure inima. Aveți credință în Dumnezeu și aveți credință în Mine. **În casa Tatălui Meu sunt multe locasuri**. Dacă n-ar fi așa, v-aș fi spus. Eu Mă duc să **vă pregătesc un loc**. Și după ce Mă voi duce și vă voi pregăti un loc, Mă voi întoarce și vă voi lua cu Mine, ca acolo unde sunt Eu, să fiți și voi.” (Ioan 14:1-3)

Zidirea Templului a însemnat o lucrare sacră. De aceea, pietrele au fost șlefuite în altă parte și erau aduse gata prelucrare în șantierul Casei. Acolo erau doar asamblate. Șantierul Casei

era unul liniștit și lipsit de gălăgia specifică locurilor unde se construiesc diferite clădiri. Aici se zidea o Casă Domnului. Atmosfera sacră a zidirii reflecta sacralitatea locului. Nu doar că Templul a fost zidit într-o perioadă de pace, dar a fost zidit și în liniște! Imaginea are și valențe escatologice. Pietrele vii ale mărețului Templu, ale Noului Ierusalim suntem noi. Cioplirea noastră are loc acum, pe câmpia deșertăciunii. Acum suntem supuși dălților încercărilor și diferitelor tratamente. Acum e zgomot, zbucium, durere. La final însă, va fi doar asamblarea, în liniște și pace, fără frământări și lacrimi.

Observăm o repetare a cifrei trei în arhitectura casei: 3 caturi (etaje), 3 tipuri de lemn (cedru, chiparos și măslin sălbatic), 3 tipuri de plante desenate pe pereți (colociți, finici, flori deschise). Este posibil să fie o trimitere la dimensiunea trinitară a lui Dumnezeu.

Prezența plantelor desenate pe pereți (colociți, finici și flori deschise) ne transmite faptul că Yahwe este un Dumnezeu al frumosului și al vieții. Dumnezeu vrea ca a Sa Casă să conțină elemente ornamentale. Esteticul, frumosul, arta își au originea în Creator. De aceea, frumosul și arta nu pot fi relativizate. Pot exista diferite perspective și percepții asupra frumosului și anumite variațiuni culturale și istorice ale acestuia, dar esența lui derivă din Dumnezeu. Dumnezeu nu este doar un Dumnezeu al ordinii, ci și al frumosului. Casa Lui și poporul Lui trebuie să oglindească ambele dimensiuni. Dumnezeu este și un Dumnezeu al vieții. Pereți ornamentați cu flori ne sugerează niște pereți VII. Dumnezeu, sursa vieții, locuiește într-o Casă vie, plină de viață. În Noul Legământ, Petru ne va vorbi despre pietrele vii care suntem noi și care formează o casă duhovnicească.

Heruvimii sunt o prezență deosebită în Templu. Doi heruvimi foarte mari stau de o parte și de alta a chivotului în Locul Preasfânt, și chipuri de heruvimi sunt săpate peste tot: pe pereții casei, pe uși și pe perdele. Heruvimii locuiesc în ceruri, în prezența lui Dumnezeu. Casa Domnului era un loc în care Cerul coborâse pe pământ. Era locul în care Cerul se îngemăna cu pământul, o poartă de intrare spre acesta. Dumnezeu ședea pe scaunul Său de domnie în ceruri. Dar El ședea și în Locul Preasfânt. Prezența chipurilor heruvimilor ne descoperă că de fapt era vorba de un singur scaun de domnie care aparținea de cer și care coborâse pe pământ, în Locul Preasfânt.

Locul Preasfânt era inima Casei Domnului. Deși era în capătul Templului, acest loc este numit de autor *mijlocul Casei*. Autorul oferă o atenție specială Locului Preasfânt. Aici, era așezat chivotul care era scaunul de domnie al Domnului. Chivotul avea doi heruvimi care priveau spre capacul ispășirii. Acum au mai fost așezați 2 heruvimi lângă chivot. Deci patru heruvimi în jurul scaunului de domnie al Domnului. Nu e de mirare deci, că atât în Ezechiel cât și în Apocalipsa, scaunul de domnie al Domnului este împrejmuit de 4 heruvimi. Templul era o umbră a realității cerești. Locul Preasfânt era inima Casei, căci acolo locuia Cel care dădea semnificație Casei. Fără prezența Sa, Casa nu avea nici o însemnătate. Gloria Casei ținea de Cel ce locuia în ea, deci Casa nu avea o glorie în sine.

Aurul, cel mai de preț metal, era prezent peste tot în Casă. Casa era de preț, și era îmbrăcată în aur curat, curățit prin foc. Nimic întinat, nimic neautentic, nimic ce nu era valoare absolută nu avea ce căuta în Casa Domnului. Doar ce era de aur curat! Petru ne spune că credința noastră este mai de preț decât aurul care totuși este curățit prin foc. În Templul etern al Noului Ierusalim va intra doar ce a fost curățit și a ieșit ca aur curat.

Ușile și perdelele indicau în mod clar un singur drum către Sfânta Sfintelor. Casa avea o singură intrare, iar spre Locul Preasfânt se putea merge pe o singur drum, și anume cel care traversa Locul Sfânt. Exista o singură cale către Dumnezeu: calea sângelui și a sfințirii. După cum ne-a învățat cartea Levitic: pentru a ajunge în sărbătoare (Locul Sfânt) trebuie să trecă mai întâi prin moarte (jertfa la altar) și prin sfințire (ligheanul curățirii). Cel care a cortuit printre noi avea să le spună ucenicilor Săi: „Eu sunt *calea*, adevărul și viața. Nimeni nu poate veni la Tatăl decât prin Mine.”

Zidirea Casei Domnului a ținut 7 ani, o cifră rezonabilă având în vedere mărimea lucrării. Solomon a fost credincios proiectului primit. Casa a fost zidită după planurile primite prin revelație de tatăl său David. De asemenea, Solomon nu s-a lenevit și nici nu a întârziat lucrările. Nu s-a încurcat în războaie sau în alte defocalizări. El și-a temperat dorința de expansiune și alte posibile planuri și și-a dedicat primii 11 ani de domnie zidirii Casei Domnului. Este interesant că Solomon a început zidirea în anul 4, iar Șimei se pare că a fost pedepsit în anul 3 al domniei lui Solomon. Cu alte cuvinte, întâi s-a curățit și întărit împărăția și apoi au început lucrările pentru zidirea Casei Domnului. Solomon realiza cel mai mare proiect al umanității de la căderea lui Adam până la vremea domniei sale.

Autorul așează la mijlocul cap.6 un pasaj cheie și anume 6:12-13. Pasajul este o atenționare, un avertisment, un îndemn. Dumnezeu vedea bătăliile spirituale ce aveau să urmeze în următorii ani peste viața lui Solomon, precum și tendințele ascunse ale inimii sale. Atunci când facem o lucrare pentru Domnul, atunci când avem un rol important în planurile Lui, apare ispita să ne oferim o importanță prea mare înaintea Domnului și să neglijăm sfințirea înaintea Lui. Solomon se putea gândi: „Eu sunt cel care a zidit Casa Domnului, prin mine Domnul a împlinit promisiunile Sale minunate față de Israel.” Poate apărea falsa senzație că Domnul ne este îndatorat sau că prin ce am făcut avem parte de un tratament special și preferențial din partea Lui. Domnul însă insistă DIN NOU pe necesitatea păzirii tuturor poruncilor Lui. Deși este zidită Casa, împlinirea promisiunilor lui Dumnezeu este condiționată de păzirea poruncilor de către Solomon. Templul nu este în sine o garanție pentru împlinirea promisiunilor divine. Templul este o resursă pentru păzirea poruncilor, și această din urmă reprezintă adevărata garanție a binecuvântării lui Dumnezeu. Domnul îi tot repetă lui Solomon că nimic nu poate substitui păzirea tuturor poruncilor Lui: nici înțelepciunea lui Solomon, nici Casa Domnului, nici promisiunile făcute lui David, nici îndurarea lui Dumnezeu.

Astfel:

1 Împărați 6

- a) În 2:1-4, prin gura lui David, atenția lui Solomon este focalizată pe păzirea poruncilor Domnului, condiția esențială și indispensabilă pentru un succes autentic. (anul 0 al domniei).
- b) În 3:14, când i se arată în vis lui Solomon, după ce îi promite înțelepciune și bogății, Domnul îi aduce aminte că păzirea poruncilor este condiția esențială a binecuvântării. (probabil anul 1 al domniei).
- c) În 7:12-13, în timpul zidirii Templului, Domnul din nou insistă pe faptul că păzirea poruncilor rămâne condiția binecuvântării și această condiție nu poate fi eclipsată nici de Casa Domnului și nici de rolul lui Solomon în zidirea acestei Case. (între anul 4 și anul 11 al domniei – să spunem anul 8).
- d) După zidirea Casei Domnului, după rugăciunea lui Solomon, Domnul insistă din nou că măreția Casei nu-L va împiedica să pedepsească tot Israelul în urma neascultării sale. (anul 11 al domniei)

Iată comentariul autorului din cap.11:5-10

- „Solomon s-a dus după Astartea, zeița Sidonienilor și după Milcom, urâciunea Amoniților. Și Solomon a făcut ce este rău înaintea Domnului și n-a urmat în totul pe Domnul ca tatăl său David. Atunci Solomon a zidit pe muntele din fața Ierusalimului un loc înalt pentru Chemoș, urâciunea Moabului, pentru Moloc, urâciunea fiilor lui Amon. Așa a făcut pentru toate nevestele lui străine care aduceau tămâie și jertfe dumnezeilor lor. Domnul s-a mâniat pe Solomon pentru că își abătuse inima de la Domnul, Dumnezeul lui Israel, *care I se arătase de două ori. În privința aceasta* îi spusese să nu meargă după alți dumnezei; dar Solomon n-a păzit poruncile Domnului.”

Domnul I s-a arătat lui Solomon în anul 1 al domniei sale și în anul 11 al domniei. Căderea spirituală a lui Solomon a fost probabil în ultimii 10 ani ai domniei sale, deci începând cu anul 30 al domniei. Domnul are pretenția ca Solomon să păstreze în inima sa ceea ce El i-a încredințat cu 30 de ani în urmă. Domnul știe de asemenea de dinainte care vor fi tentațiile care vor curta bătrânețele lui Solomon. Probabil că unul din gândurile care l-au ajutat pe Solomon să se de dea la idolatrie a fost: „Eu sunt totuși cel care a zidit Casa Domnului, eu sunt fiul lui David, promisiunile Domnului sunt de partea mea și Templul Lui este în mijlocul poporului. El nu ne va lepăda de la Fața Lui!” Domnul vrea să prevină o astfel de capcană teologică și îi tot repetă lui Solomon în diverse ocazii că ascultarea de El nu poate fi înlocuită cu nimic, iar neascultarea este pedepsită în mod cert. Este de fapt un lucru atât de simplu și de bun simț. Dar iată că și o minte

înțeleaptă ca a lui Solomon răstălmăcește aceste lucruri atât de simple și de bun simț. Insistența Domnului pe această temă ne descoperă că mintea noastră pervertită va avea tendința să renegocieze în permanență termenii legământului.

În ziua fărădelegii noastre nici poziția pe care o ocupă în planul lui Dumnezeu și nici neprihănirea noastră din trecut nu ne vor veni în ajutor:

- „Însă dacă cel neprihănit se abate de la neprihănirea lui și săvârșește nelegiuirea, dacă se ia după toate urâciunile celui rău, s-ar putea să trăiască el oare? Nu, **ci toată neprihănirea lui va fi uitată**, pentru că s-a dat la nelegiuire și la păcat; de aceea va muri în ele.” (Ezechiel 18:24)
- „Pe viața mea, zice Domnul, că, chiar dacă Ieconia fiul lui Ioachim, împăratul lui Iuda, **ar fi un inel de peceluit în mâna Mea cea dreaptă, te-aș scoate și de acolo**. Te voi da în mâinile celor ce vor să-ți ia viața, în mâinile acelorora înaintea cărora tremuri, în mâinile lui Nebucadnețar, împăratul Babilonului, în mâinile Haldeilor.” (Jeremia 22:24-25)

În ziua fărădelegii noastre, în ziua când vom alege să ne complacem în păcat și vom refuza harul pocăinței, în ziua aceea, nu ne vor veni în ajutor nici toate faptele noastre de credincioșie din trecut și nici rolul nostru special în planul lui Dumnezeu. Să numim ziua păcatului nostru ziua X. Să ne imaginăm că până în ziua X, am trăit în cea mai înaltă sfințenie, depășind pe toți oamenii care au fost înaintea noastră și pe toți oamenii care vor fi după noi, depășind pe Iov, Moise, Daniel, Iosif și Pavel. Să ne imaginăm de asemenea că Domnul a lucrat prin noi spre mântuirea multora mai mult decât prin toți aceștia menționați înainte la un loc. Să ne imaginăm că nouă ni s-a încredințat o lucrare mai măreață decât cea a apostolului Pavel. Cu toate acestea, în ziua păcatului nostru, adică în ziua când vom persista în nelegiuire, sfidând cu încăpățănare harul pocăinței, neprihănirea noastră va fi uitată, succesul nostru de până atunci nu ne va ajuta cu nimic, rolul nostru atât de important în planul lui Dumnezeu nu va conta. Domnul va fi drept și intransigent față de păcatul nostru. El Se va mânia, ne va pedepsi și ne va lepăda de la fața Lui. E adevărat că o va face de-abia după ce Își va fi epuizat marea Sa răbdare și marea Sa îndurare care ne va chema înapoi la El. Dacă noi ne vom încăpățâna însă, El va fi intransigent și ne va pedepsi. Apropierea noastră de Domnul nu înseamnă că ne putem juca mai mult cu neascultarea. Dimpotrivă! În cartea Levitic aflăm următorul adevăr: cu cât ești mai aproape de Domnul cu atât responsabilitatea crește și cu atât focul mâniei Sale se aprinde mai repede!

Cred că un mesaj similar îi transmite Dumnezeu lui Solomon când îi spune: „Tu zidești casa aceasta! (Dar doar) dacă vei umbla după legile Mele Eu voi împlini făgăduințele Mele!” (parafrizare din 1 Împ.6:12). Ascultarea rămâne condiția esențială a binecuvântării. Iată cum descrie Dumnezeu binecuvântarea condiționată de ascultarea lui Solomon:

A) Voi împlini față de tine făgăduința pe care am făcut-o tatălui tău David.

B) Voi locui în mijlocul copiilor lui Israel și nu voi părăsi pe poporul Meu.

Vom analiza pe rând cele două puncte ale binecuvântării. Ne întrebăm mai întâi care era făgăduința făcută de Domnul lui David pe care o putea împlini sau nu față de Solomon. Pentru aceasta, trebuie să ne întoarcem în 2 Samuel cap.7: 11b-16:

Și Domnul îți vestește că-ți va zidi o casă.

Când ți se vor împlini zilele și

vei fi culcat cu părinții tăi,

Eu îți voi ridica un urmaș după tine,

care va ieși din trupul tău,

- i) ***și-i voi întări împărăția.***
- ii) ***El va zidi Numelui Meu o casă,***
- iii) ***și voi întări pe vecie scaunul de domnie al împărăției lui.***
- iv) ***Eu îi voi fi Tată și el îmi va fi fiu.***

Dacă va face răul,

îl voi pedepsi cu o nuia omenească și cu lovituri omenești,

dar harul Meu nu se va depărta de la el,

cum l-am depărtat de la Saul, pe care l-am depărtat dinaintea ta.

v) Ci casa ta și împărăția ta vor dăinui veșnic

înaintea Mea și

scaunul tău de domnie

va fi întărit pe vecie.

Domnul îi face o promisiune lui David cu privire la unul din fiii lui. Promisiunea se va împlini după moartea lui acestuia, dar urmașul poate fi unul din fiii săi din vremea sa, sau un urmaș mai îndepărtat a lui David. Pasajul este construit astfel încât promisiunea să se poată împlini atât prin unul din fiii născuți de nevestele lui David, fie printr-un urmaș al lui care să apară în istorie după o perioadă mai îndelungată după moartea sa. Promisiunea lui David cu privire la fiul său vizează 4 aspecte:

1 Împărați 6

- Domnul îi va întări împărăția (în timpul vieții lui)
- El va zidi o casă Numelui Domnului
- Domnul va întări pe vecie scaunul său de domnie (va întări împărăția și după el)
- Domnul îi va fi Tată și el îi va fi fiu, adică se va bucura de o apropiere și relație cu totul specială cu Domnul.

În mod cert, împlinirea acestor promisiuni vor depinde de ascultarea acestui fiu față de Domnul! David știa din lege că promisiunile Domnului sunt condiționate de ascultarea față de El. Domnul nu poate oferi o relație specială de tată și fiu unui om care trăiește în păcat. El îl avertizează pe David că dacă fiul său va face răul, va compromite împlinirea promisiunilor lui Dumnezeu. Dumnezeu nu va mai fi un Tată pentru el și nu va mai fi de partea sa pentru a-i întări împărăția, pentru a-l ajuta să îi zidească o Casă Domnului și pentru a întări împărăția și după el. În schimb, Domnul își va revărsa pedeapsa Sa asupra lui. Cu toate acestea, Domnul subliniază că în ciuda neascultării sale, el nu va fi lepădat ca Saul de pe scaunul de domnie, ci casa lui David va dăinui în istorie, și în mod etern înaintea Domnului. Deci este vorba de o promisiune condiționată și de una necondiționată. Punctele **i-iv** sunt condiționate de ascultarea lui Solomon, dar **punctul v** nu mai este condiționat de ascultarea acestuia, deoarece el se împlinește în Hristos și prin Hristos. Promisiunea este împlinită în mic prin ascultarea lui Solomon (din prima parte a vieții sale) și este compromisă apoi (dar nu anulată!) prin neascultarea lui (din a doua parte a vieții sale). Promisiunea se împlinește în mod plener prin ascultarea desăvârșită a lui Isus Hristos, fiul lui David.

Domnul împlinește promisiunile i-iv față de Solomon doar în măsura în care el trăiește în ascultare. Când trăiește în ascultare, împărăția se întărește în mâinile lui, el zidește Casa Domnului, și se bucură de o relație specială cu Domnul. La sfârșitul vieții, când se abate de la legea Domnului, relația cu Domnul se strică, și împărăția sa se frânge în două imediat după moartea sa, fiului său Roboam rămându-i doar o mică parte din regat. Domnul este credincios și față de punctul v. Domnul nu leapădă sămânța lui Solomon așa cum a lepădat-o pe cea a lui Saul. Fiul lui Solomon rămâne domn peste regatul lui Iuda. Domnul, deci îl atenționează pe Solomon în 6:12 ca nu cumva să răstălmăcească legământul davidic și să pună în umbră condiționarea împlinirii promisiunilor de propria sa ascultare față de legea Domnului.

Elementul B al binecuvântării îl încarcă pe Solomon cu o responsabilitate amețitoare. Locuirea Domnului în mijlocul lui Israel era condiționată prin legământul sinaitic de ascultarea poporului față de Legea Lui. Domnul face acum un lucru incredibil: în cadrul dimensiunii condiționale înlocuiește ascultarea poporului cu cea a împăratului. Este o afirmație zguduitoare: „Solomon, dacă tu vei păzi poruncile Mele, atunci Eu voi locui în mijlocul lui Israel. Dar dacă tu te vei abate de la Mine, atunci Eu voi părăsi pe poporul Meu.” Locuirea Domnului în mijlocul poporului Său depinde de Solomon. Dar oare cum anume? Istoria de până la Solomon și cea de

1 Împărați 6

după el ne arată că ascultarea lui Israel de Domnul, ca națiune, este profund influențată de calitatea spirituală a liderilor săi. Istoria lui Israel ne învață următoarele lecții și legități spirituale:

- Poporul a fost în ascultare de Domnul DOAR ATUNCI când liderii poporului au fost un MODEL de umblare cu Dumnezeu.
- Când liderii au trăit în păcat, DE FIECARE DATĂ și FĂRĂ EXCEPȚIE, poporul s-a cufundat în nelegiuire.
- Când liderii au trăit în ascultare, poporul nu a trăit întotdeauna în ascultare (exemplu: Moise și generația din Numeri). Uneori poporul a urmat exemplul liderului bun, alteori nu.
- Când poporul a trăit în neascultare, dar liderii au trăit în ascultare, Domnul a rămas totuși în mijlocul poporului și a dat o șansă următoarei generații (vezi cartea Numeri).
- Chiar când liderii împreună cu poporul au trăit în neascultare, Domnul și-a avut în popor o rămășiță credincioasă susținută spiritual de proorocii Lui.

Legitatea fundamentală este că ascultarea poporului depindea de ascultarea împăratului față de Domnul. Pentru ca poporul, ca și națiune, să trăiască în ascultare, era absolută nevoie ca împăratul să fie fidel Domnului. În contextul lui Solomon, este adevărat că Domnul promite implicit și cealaltă variantă: dacă împăratul va trăi în ascultare, și poporul va păzi Legea Domnului. Ce responsabilitate imensă pe umerii unui lider. Bindecuvântarea și locuirea Domnului în mijlocul celor pe care îi conduce, depinde în MOD DIRECT de credințioșia liderului față de căile Domnului.